

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 79.841 van 21 april 1999
in de zaak A. 80.048/IX-1443.**

In zake : Luc VAN BOGAERT,
die woonplaats kiest bij
advocaten E. VAN DER MUSSELE en
Y. VANDEN BOSCH,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Justitiestraat 18A

tegen :

1. de Vlaamse Gemeenschap, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering, die woonplaats kiest bij advocaat B. STAELENS, kantoor houdende te BRUGGE, Canadesen Hof, Bevrijdingslaan 4, bus 1,
2. de bestendige deputatie van de provincieraad van ANTWERPEN,
3. het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn (OCMW) van ZWIJNDRECHT, dat woonplaats kiest bij advocaat A. COOLSAET, kantoor houdende te ANTWERPEN, Belgiëlei 159.

DE VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Luc VAN BOGAERT op 28 augustus 1998 heeft ingediend om "in hoofdorde" de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van :

1. de beslissing van 27 november 1997 van de raad voor maatschappelijk welzijn van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van Zwijndrecht waarbij hij bij tuchtmaatregel van ambtswege wordt ontslagen;
2. de beslissing van 5 februari 1998 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen waarbij de voormelde beslissing wordt goedgekeurd;

3. de beslissing van 8 juli 1998 van de Vlaamse minister van Cultuur, Gezin en Welzijn waarbij eensdeels het beroep van verzoeker tegen de voormelde beslissing van 5 februari 1998 wordt verworpen en anderdeels de voormelde beslissing van 27 november 1997 wordt goedgekeurd;

en om "ondergeschikt" :

de niet-goedkeuring te vorderen van de maximumstraf die aan verzoeker bij tuchtmaatregel is opgelegd;

Gezien het gelijktijdig ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoekende partij de vernietiging vordert van dezelfde beslissingen;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door auditeur B. THYS;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 12 januari 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 1 februari 1999;

Gehoord het verslag van voorzitter J. BORRET;

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VAN DER MUSSELE, die verschijnt voor verzoeker, van advocaat N. DE CLERCQ, die loco advocaat B. STAELENS verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat A. COOLSAET, die verschijnt voor de derde verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur B. THYS;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Verzoeker is sinds 1983 als secretaris in dienst van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn (OCMW) van Zwijndrecht.

1.2. Op 8 september 1997 wordt door het vast bureau van de raad voor maatschappelijk welzijn een "tuchtverslag" betreffende verzoeker "vastgesteld".

Het tuchtverslag maakt melding van 14 tekortkomingen die ten laste van verzoeker worden gelegd :

- " 1. het uiten van onterechte beschuldigingen, beledigingen, onterechte woedeuitbarstingen, intimidaties en gebruik van schuttingtaal t.a.v. het personeel en de persoon van de voorzitter van het O.C.M.W. op diverse tijdstippen
- 2. het verhinderen en opzettelijk saboteren van de goede werking van het O.C.M.W./desorganisatie van de werking
- 3. agressief gedrag in strijd met de waardigheid van het ambt
- 4. onwettige afwezigheid op 20 maart 1997
- 5. nemen van vakantie zonder toestemming, noch medeweten van de voorzitter
- 6. foutieve notulering van een beslissing van het Vast Bureau/ het niet-uitvoeren van de werkelijk genomen beslissing van het Vast Bureau/ poging om verbintenissen aan te gaan namens het O.C.M.W. zonder dat hiertoe opdracht werd gegeven
- 7. het bedreigen van Eliane BUYLE ten einde de ondertekening van een gewijzigde personeels-evaluatie te bekomen op 9 april 1997

8. het verplichten van de Heer Etienne THIELENS (gestopt met roken) om 7 sigaretten te roken om de rookdetectoren te testen in het Rusthuis Herleving op 17 april 1997
9. weigering om de agenda's van de vergaderingen van het Vast Bureau van 6 mei en 20 mei 1997 voor te bereiden en voor te leggen aan de Voorzitter
10. weigering om een door de Voorzitter gevraagd schriftelijk voorstel, nl. de doelstelling 1997 van het Sociaal Impulsfonds, op te maken
11. het aanzetten op 16 mei 1997 van de personeelsleden Linda DE POORTERE en Hilde D'HOLLANDER om slechts de taken uit te voeren waartoe de wet hen verplicht en met de heer Luk VAN BOGAERT aan één kant te staan t.o.v. het O.C.M.W.-bestuur
12. niet behoorlijk uitvoeren van de opdracht gegeven door de voorzitter op 15/5/97 m.b.t. een dienstnota inzake het openen van briefwisseling, weigering gevolg te geven aan diverse herinneringen en aanmaningen van de voorzitter desbetreffend en schending van het briefgeheim
13. Op 17/06/97 heeft de heer VAN BOGAERT zonder vooraf de voorzitter van het O.C.M.W. te verwtigten, ondanks duidelijke instructie daartoe dd. 18/03/97, een gesprek gehad met de heren CATRY en VANDENBERGHE van Electrabel vermoedelijk over de aankoop van een personenoproepsysteem. Daarenboven heeft hij hiervoor versnaperingen besteld op kosten van het O.C.M.W. zonder dat bestelbon is getekend noch door voorzitter, noch door VB en uiteraard ook zonder dat dit was goedgekeurd
14. weigering dienstnota's vanwege de voorzitter in ontvangst te nemen".

Elk van deze tekortkomingen wordt in het tuchtverslag gepreciseerd door de beschrijving van concrete voorbeelden of van de concrete situatie die aan de tenlastelegging ten grondslag ligt.

Luidens het tuchtverslag kunnen de ten laste gelegde feiten worden gekwalificeerd als tekortkomingen aan de plicht die op de secretaris rust om zijn ambt op een loyale en integere wijze uit te oefenen, aan zijn plicht om te gehoorzamen aan zijn hiërarchische meerdere, alsook als handelingen die de waardigheid van het ambt van O.C.M.W.-secretaris in het gedrang brengen.

Het tuchtverslag besluit dat de ten laste gelegde feiten voldoende talrijk en ernstig zijn om verzoeker daarover te laten horen door de raad voor maatschappelijk welzijn, het bevoegde tuchtorgaan. Het stelt bovendien voor dat, indien voor de raad die feiten als tuchtfeiten bewezen blijken, verzoeker bij tuchtmaatregel van ambtswege zou worden ontslagen.

1.3. Op 15 september 1997 neemt de raad voor maatschappelijk welzijn kennis van het tuchtverslag. De raad besluit verzoeker op 9 oktober 1997 over de desbetreffende feiten te horen.

1.4. Met een aangetekende brief van 16 september 1997 wordt verzoeker door de voorzitter en door de waarnemend secretaris van het OCMW opgeroepen voor het tuchtverhoor. De oproepingsbrief maakt melding van de 14 tekortkomingen die ten laste van verzoeker worden gelegd en verwijst voor de nadere omschrijving ervan naar het tuchtverslag, waarvan de integrale tekst is bijgevoegd.

1.5. Op vraag van de raadsman van verzoeker wordt, om reden van verzoekers afwezigheid wegens ziekte, het verhoor uitgesteld tot 3 november 1997.

1.6. Op 3 november 1997 worden verzoeker en zijn raadsman gehoord door de raad voor maatschappelijk welzijn. De raadsman dient bij die gelegenheid een memorie en een aantal bijhorende stukken in. Er wordt een proces-verbaal opgesteld van het verhoor. Verzoekers raadsman vraagt "de zaak uit te stellen alvorens een beslissing te nemen ten einde de medische toestand van de Secretaris te onderzoeken en ten einde hem toe te laten nog een aantal stukken voor te leggen".

1.7. Op 4 november 1997 beslist de raad voor maatschappelijk welzijn dat de bijkomende hoorzitting

plaats zal hebben op 17 november 1997. Met een op 5 november 1997 ter post aangetekend verzonden brief worden verzoeker en zijn raadsman hiervan in kennis gesteld.

1.8. Op 17 november 1997 worden verzoeker en zijn raadsman andermaal door de raad voor maatschappelijk welzijn gehoord. De raadsman van verzoeker dient een addendum in bij zijn oorspronkelijke memorie, als commentaar op het proces-verbaal van verhoor. Er wordt een proces-verbaal opgesteld van het bijkomende verhoor.

1.9. Op 27 november 1997 beslist de raad voor maatschappelijk welzijn om verzoeker bij tuchtmaatregel van ambtswege te ontslaan. De beslissing is gebaseerd op de volgende overwegingen :

Het betreft de eerste bestreden beslissing.

1.10. Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Zwijndrecht brengt op 2 december 1997 gunstig advies uit over de tuchtstrafbeslissing.

1.11. Op 5 februari 1998 besluit de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen de tuchtstrafbeslissing goed te keuren.

Het betreft de tweede bestreden beslissing.

1.12. Met een aangetekende brief van 3 maart 1998 dient verzoeker bij de Vlaamse minister van Cultuur, Gezin en Welzijn beroep in tegen het goedkeuringsbesluit van de bestendige deputatie.

1.13. Op 8 juli 1998 besluit de minister, na verzoeker en het OCMW en hun respectieve raadslieden te hebben gehoord, het beroep van verzoeker te verwerpen en de tuchtstrafbeslissing van 27 november 1997 van de raad voor maatschappelijk welzijn goed te keuren.

Deze beslissing is gebaseerd op de volgende overwegingen :

Het betreft de derde bestreden beslissing.

2. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1. Overwegende dat in fine van zijn verzoekschrift verzoeker de Raad van State in ondergeschikte orde vraagt de hem bij tuchtmaatregel opgelegde maximumstraf "niet goed te keuren";

2.2. Overwegende dat de Raad van State uit geen wetsbepaling de bevoegdheid put om administratieve beslissingen "niet goed te keuren"; dat het beroep dan ook in zoverre niet ontvankelijk is;

3. Overwegende dat het besluit van 5 februari 1998 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen waarbij de tuchtstrafbeslissing van 27 november 1997 van de raad voor maatschappelijk welzijn houdende het ontslag van ambtswege van verzoeker wordt goedgekeurd, geen rechtsgevolgen meer heeft; dat, immers, het beroep dat verzoeker met toepassing van artikel 53, § 3, van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn tegen dat goedkeuringsbesluit heeft ingesteld, een devolutief karakter heeft; dat de vordering dus niet ontvankelijk is in zoverre ze tegen het besluit van de bestendige deputatie is gericht;

4. Overwegende dat de eerste verwerende partij opwerpt dat het verzoekschrift "niet met nauwkeurigheid

aantoont welke precieze rechtsregels of rechtsprincipes door de bestreden beslissingen wel zouden geschonden zijn" en dat de wijze waarop verzoeker zijn middelen uiteenzet "breedsprakerig, dikwijls onduidelijk, niet precies" is, wat naar haar oordeel niet bestaanbaar is met de *summaria cognitio* die het administratief kort geding kenmerkt;

4.1. Overwegende dat, of het nu een annulatieberoep dan wel een vordering tot schorsing betreft, met het oog op het recht van verdediging van de tegenpartijen onduidelijke annulatiemiddelen maar ontvankelijk zijn voorzover en in zoverre ze voor die tegenpartijen beantwoordbaar zijn; dat wel in het kort geding die ontvankelijkheid strenger beoordeeld moet worden omdat het recht van verdediging van de tegenpartijen beperkter is;

Overwegende dat blijkens haar nota ook de eerste verwerende partij in staat is gebleken om dan toch de wezenlijke argumenten van verzoeker tegen te spreken; dat in die mate verzoekers uiteenzetting van annulatiemiddelen ontvankelijk is; dat hierna die uiteenzetting maar in die mate wordt behandeld;

5. Overwegende dat het eerste middel "schending van het principe dat de tuchtoverheid het bewijs van schuld moet aanbrengen : tuchtfeiten zijn niet bewezen" is;

5.1. Overwegende dat verzoeker sommige hem ten laste gelegde feiten wil verklaren door de stresstoestand waarin hij verkeerde; dat hij dat argument als een apart annulatiemiddel, het tweede, aanwendt; dat het dus geen zin heeft er hier aandacht aan te besteden;

Overwegende dat wat verzoeker voor het overige ter ondersteuning van zijn eerste middel aanbrengt, hij grotendeels reeds heeft voorgelegd aan de derde of aan de eerste verwerende partij, die deze argumentatie van hun respectieve beslissingen weersproken hebben; dat de Raad zich bij die tegenspraak kan aansluiten;

Overwegende dat dan nog resten de nieuwe argumenten van verzoeker, dat wil zeggen argumenten die hij bij zijn verweer niet aan de derde verwerende partij heeft voorgelegd; dat hij geen excuus aanvoert waarom hij dat niet heeft gedaan; dat de derde verwerende partij dus moet worden bijgevalen waar ze vraagt het middel niet ernstig te bevinden omdat de tuchtbeslissing werd gemotiveerd "gelet op o.m. het verweer zoals gevoerd vóór de tuchtoverheid" en omdat zij slechts op dat verweer kon antwoorden;

5.2. Overwegende dat het eerste middel niet ernstig is;

6. Overwegende dat het tweede middel "schendingen van Art. 282 Gemeentewet" /"feiten zijn niet tuchtrechtelijk toerekenbaar" is;

Overwegende dat verzoeker betoogt dat de feiten die in het tuchtverslag zijn opgenomen, hem tuchtrechtelijk niet kunnen worden aangerekend om drie redenen : "er is verschoning wegens medische redenen", "geen feitelijke tuchtrechtelijke verwijtbaarheid" en "tijdelijke beroepsongeschiktheid van karakteriële aard";

6.1.1. Overwegende, ten aanzien van de eerste der bovenvermelde redenen, dat de stukken die verzoeker voorlegt ten hoogste aantonen dat hij ten tijde van de hem ten laste gelegde feiten in een stresstoestand

verkeerde; dat hij zeker tegenover de derde verwerende partij niet meer dan dat bewezen heeft; dat deze in de motivering van haar bestreden beslissing naar behoren het argument van de stresstoestand heeft weerlegd;

Overwegende dat verzoeker geen enkel stuk voorlegt dat aantoont dat hij ten tijde van de hem ten laste gelegde feiten in een toestand van depressie verkeerde;

6.1.2. Overwegende, ten aanzien van de tweede der bovenvermelde redenen, dat verzoeker het heeft over zijn "onvermogen tot inschatting van zijn persoonlijke psychische toestand", "versterkt doordat het Bestuur via de Voorzitter totaal in gebreke bleef om corrigerend op te treden"; dat de derde verwerende partij hem terecht lijkt te kunnen verwijten dat hij "deze uiteenzetting niet heeft gehouden voor de tuchtoverheid zelf"; dat ook niet blijkt dat verzoeker een geldig excuus had om de derde verwerende partij niet met dat argument te confronteren; dat overigens de vraag is of, hoe hij die ook vermocht in te schatten, zijn "persoonlijke psychische toestand" aan de feiten hun tuchtrechtelijke aard kon ontnemen; dat de Raad zulks in 6.1.1. als onbewezen heeft moeten beschouwen;

6.1.3. Overwegende, ten aanzien van de derde der bovenvermelde redenen, dat niet valt in te zien hoe verzoeker de derde verwerende partij kan verwijten op dit punt niet te zijn ingegaan; dat immers nergens uit blijkt dat verzoeker zijn "karakterieële stoornissen" als wel te onderscheiden van zijn medische toestand ten overstaan van de tuchtoverheid heeft doen gelden ter verantwoording van de niet-tuchtrechtelijke aard van de hem ten laste gelegde feiten; dat de derde verwerende partij dan ook met reden kan tegenwerpen dat zij niet kon ingaan op wat haar nooit werd verteld; dat die

vaststelling volstaat om, zeker vooralsnog, geen verdere aandacht aan de derde reden te besteden;

6.2. Overwegende dat het tweede middel niet ernstig is;

7. Overwegende dat het derde middel "het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden door het bestuur" is;

Overwegende dat verzoeker de aangeklaagde schending ziet in, ten eerste "gebrek aan zorgvuldige evaluatie van de medische indicaties", ten tweede "onzorgvuldigheid door schending van het belang van de dienst", ten derde "onzorgvuldigheid door schending van fair play";

7.1.1. Overwegende ten aanzien van de eerste beweerde schending, dat verzoeker de eerste en de derde verwerende partij meer bepaald aanwrijft wat volgt :

"De tuchtoverheid en de goedkeuringsinstanties vergenoegen ten onrechte met de motivering dat 'het de Raad niet toekomt de behandelende dokter of de controledokter te ondervragen over de aandoeningen' van verzoeker;

De overheid is echter precies VERPLICHT te onderzoeken als er twijfel is over de medische aard en oorzaak van de aandoeningen van verzoeker";

7.1.2. Overwegende dat een der medische stukken die verzoeker heeft voorgelegd attesteert "dat de aandoeningen waarvoor (betrokkene) in behandeling is, uitsluitend te wijten zijn aan de uitgesproken stress-situatie waarin hij, vooral de laatste zes maanden, verkeert"; dat geen van verzoekers tegenpartijen heeft betwist dat verzoeker in een stresstoestand verkeerde, maar dat zij niet aannamen dat die stresstoestand de kwalificatie der feiten als tuchtfeiten kon ontkrachten; dat verzoeker niet duidelijk maakt hoe een nader inzicht

in de "aandoeningen", die volgens het medisch attest niet die stresstoestand veroorzaakten, maar er het gevolg van waren -de oorzaak van de aandoeningen was dus bekend, het was verzoekers stresstoestand, de overheid had dus geen reden om desaangaande "precies ... te onderzoeken"-, de tegenpartijen van dat standpunt hadden kunnen afhouden; dat als verzoeker van mening was dat een precieze omschrijving van die aandoeningen een ander licht op de zaak kan werpen, hij die omschrijving aan zijn behandelende geneesheer, van wie het bewuste attest uitging, had kunnen vragen; dat de derde verwerende partij er zich met reden over beklaagt dat verzoeker nu eens de stress zelf, dan weer de aandoeningen ingevolge de stress als verschoningsgrond aanvoert; dat voor zulk een tactiek de Raad vooralsnog als enige uitleg vindt het verlangen om hoe dan ook aan het bestuur onzorgvuldig gedrag ten laste te kunnen leggen;

7.2.1. Overwegende ten aanzien van de tweede beweerde schending, dat de onzorgvuldigheid van de derde verwerende partij met betrekking tot het belang van de dienst volgens verzoeker hierin bestaat dat zij de problemen met hem gedurende zes maanden heeft laten aanslepen zonder een oplossing te zoeken;

7.2.2. Overwegende dat de enige echt relevante vraag die te dezen uit het oogpunt van het belang van de dienst gesteld kan worden is of dat belang verantwoordde dat, de zaken zijnde wat ze toen waren, op 27 november 1997 verzoeker bij wijze van tuchtmaatregel werd ontslagen; dat verzoekers argumentatie rechtens niet dienend is;

7.3.1. Overwegende, ten aanzien van de derde beweerde schending, dat verzoeker hetzelfde feitenmateriaal aanreikt als bij de tweede beweerde schending;

7.3.2. Overwegende dat wat verzoeker schending van de fair play noemt hierin zou kunnen bestaan dat de derde verwerende partij door haar houding verzoekers tuchtrechtelijk gedrag heeft uitgelokt om het dan met de bestreden tuchtmaatregel te bestraffen; dat van zoiets verzoeker niet eens een begin van bewijs levert;

7.4. Overwegende dat het derde middel niet ernstig is;

8. Overwegende dat het vierde middel "schending redelijkheidsbeginsel : strafmaat" is;

Overwegende dat verzoeker betoogt dat de opgelegde straf, ontslag van ambtswege, het redelijkheidsbeginsel schendt; dat hij zijn standpunt onderbouwt door verscheidene bijzondere omstandigheden aan te halen die in zijn geval van toepassing zouden zijn en de opgelegde tuchtsanctie tot een onevenredige straf zouden maken; dat ze als volgt kunnen worden samengevat :

- hij heeft meer dan 14 jaar lang bij het OCMW gewerkt zonder ooit tuchtrechtelijk te zijn bestraft; ook bij vroegere werkgevers werd hij niet gestraft;
- hij heeft "zonder verpozen weken van meer dan 60 uren werk" gepresteerd om de dienstverlening van het centrum uit te breiden en een gunstige reputatie uit te bouwen;
- hij is het slachtoffer geweest van pesterijen die ertoe hebben geleid dat hij in een toestand van stress en depressie is terechtgekomen, die de hem ten laste gelegde feiten grotendeels medisch verschoonbaar maakt, minstens als verzachtende omstandigheid moet werken;
- hij heeft onder bijkomende druk gestaan ingevolge de misstanden die zich hebben voorgedaan met de ontvanger;

- de OCMW-overheid heeft minstens passief de problemen doen toenemen door niet in te grijpen, doch slechts passief de feiten te registreren;
- de tuchtoverheid heeft 8 van de 14 hem ten laste gelegde tuchtfeiten niet in aanmerking genomen;
- de opgelegde tuchtmaatregel heeft verregaande maatschappelijke en persoonlijke gevolgen voor verzoeker en zijn gezin;

8.1. Overwegende dat de derde verwerende partij erop wijst dat wat betreft de strafmaat van een tuchtmaatregel er alleen dan schending is van het redelijkheidsbeginsel wanneer de strafmaat volkomen onredelijk is;

8.2. Overwegende dat deze partij zulks terecht doet; dat over de verhouding tussen de tuchtfeiten en de tuchtstraf de tuchtoverheid discretionair oordeelt; dat het redelijkheidsbeginsel die discretionaire bevoegdheid enkel begrenst doordat het niet duldt dat een tuchtstraf in kennelijke wanverhouding staat tot de tuchtfeiten; dat door voor een zware sanctie te kiezen de tuchtoverheid over de verhouding tussen de tuchtfeiten en de tuchtstraf oordeelt; dat wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, niet is dat oordeel van de tuchtoverheid over te doen, maar enkel is dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door de tuchtoverheid geponeerde "verhouding" in werkelijkheid volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is; dat de argumenten die te dezen verzoeker ter ondersteuning van zijn middel aanvoert die evidente, voor zich sprekende, in redelijkheid onaanvaardbare wanverhouding niet aantonen; dat ze alleen maar aantonen dat ook met een lichtere tuchtstraf de overheid binnen de grenzen van haar discretionaire bevoegdheid gebleven zou zijn, niet dat ze buiten die grenzen is getreden op de hierboven omschreven onmogelijk goed te praten wijze;

8.3. Overwegende dat het middel niet ernstig is;

9. Overwegende dat het vijfde middel "machts-afwending" is;

Overwegende dat verzoeker een verband legt tussen eensdeels "tuchtfeit 12", de opdracht die hij op 15 mei 1997 van de voorzitter heeft gekregen om briefwisseling op naam van de voorzitter en van de ontvanger ongeopend aan betrokkenen te bezorgen en het feit dat hij in dezelfde periode niet meer de dubbels van de bankuittreksels van het centrum ontving, en anderdeels de moeilijkheden die zich hebben voorgedaan met de OCMW-ontvanger en die hebben geleid tot diens preventieve schorsing en vervolgens ontslag op eigen verzoek; dat hij daarin een mogelijke reden ziet "voor de aandachtige waarnemer, om te denken aan een onwettige en bewuste uitschakeling van de secretaris, om andere redenen dan tuchtrekenen, met name steeds redenen die verband kunnen houden met de financiële aspecten van het OCMW beleid";

9.1. Overwegende dat de derde verwerende partij voor dat middel begrijpelijk het woord "insinuaties" kan gebruiken;

9.2. Overwegende dat het middel niet ernstig is;

10. Overwegende dat het zesde middel "procedure problemen en schending rechten van verdediging door de tuchtrechter" is;

Overwegende dat verzoeker hier twee zaken aanraakt;

10.1. Overwegende, ten eerste, dat hij stelt dat raadslid VINCK geen oproep voor de hoorzitting van

17 november 1997 heeft ontvangen; dat hij het bewijs hiervan ziet in "de handgeschreven nota's aan het einde van het PV van verhoor van 17.11.1997", waarin men volgens hem leest "dat Mevr. VINCK-PRESENT geen uitnodiging ontving voor die tweede hoorzitting";

10.1.1. Overwegende dat men aldaar alleen maar leest "dat er kennelijk problemen zijn geweest met de betekening van de uitnodiging aan het adres van Mevr. G. VINCK - Raadslid"; dat nergens uit blijkt dat die "problemen" -die overigens ontkend worden door de derde verwerende partij- van dien aard waren dat ze voor het betrokken raadslid een geldig excuus waren om niet aanwezig te zijn bij de aanvang van de hoorzitting; dat dit raadslid zelf zulks nergens staande houdt;

10.2. Overwegende, ten tweede, dat verzoeker met betrekking tot de tweede hoorzitting van 17 november 1997 de schending aanvoert van artikel 301 van de Nieuwe Gemeentewet doordat de in dat artikel voorgeschreven termijn van 12 werkdagen tussen de oproep voor de hoorzitting en de verschijning op die zitting niet gerespecteerd is;

10.2.1. Overwegende dat blijkens het proces-verbaal van de desbetreffende hoorzitting verzoekers raadsman heeft verklaard dat hij over de bewuste wetsschending "geen verdere problemen (wenst) te maken"; dat verzoeker -of zijn raadsman- niet doet inzien met welk recht hij er nu wel een probleem kan van maken; dat zijn bedoeling toch niet kan zijn, in strijd met het door hemzelf ergens ingeroepen zogenaamde beginsel van de fair play, de bestreden beslissing te doen schorsen wegens een procedurefout na eerst het bestuur verzekerd te hebben dat het die fout niet goed moest maken;

10.3. Overwegende dat het middel niet ernstig is;

11. Overwegende dat het zevende middel "eenzijdige beïnvloeding van de samenstelling van het tuchtorgaan op het moment van beslissing, in strijd met rechten van verdediging" is;

Overwegende dat verzoeker uiteenzet : de leden van het vast bureau van de raad evenals het raadslid VINCK werden ten onrechte door de burgemeester, de voorzitter en de raadsvrouw van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn aangemaand om niet deel te nemen aan de beraadslaging en de stemming over zijn tuchtzaak; als reden voor die aanmaning werd wat de leden van het vast bureau betreft opgegeven dat zij het tuchtverslag over verzoeker hadden vastgesteld en derhalve door hun deelname aan de beraadslaging en de stemming over de tuchtvordering een schijn van partijdigheid zouden wekken; wat raadslid VINCK betreft werd als reden opgegeven dat zij niet het hele verhoor van verzoeker op 17 november 1997 had bijgewoond; dat zijn drogredenen daar enerzijds de leden van het vast bureau het tuchtverslag niet hebben goedgekeurd, maar er slechts kennis van hebben genomen, zoals blijkt uit het standpunt van waarnemend voorzitter DE KEERSMAEKER dat is weergegeven in de aanhef van de genotuleerde beslissing van het vast bureau, en anderzijds heeft raadslid VINCK wel degelijk het hele verhoor bijgewoond gelet op de herneming ervan na haar aankomst op de vergadering van de raad, zoals ook blijkt uit de notulen van die vergadering;

Overwegende dat verzoeker voorts betoogt dat de leden van het vast bureau en raadslid VINCK uiteindelijk door "intimidatie" vanwege de raadsvrouw van het OCMW ertoe zijn gebracht niet deel te nemen aan de beraadslaging en de stemming over zijn tuchtzaak; dat hij verwijst naar de schriftelijke verklaringen die hij van hen heeft gekregen;

Overwegende dat verzoeker besluit dat zijn rechten van verdediging geschaad zijn doordat vier van de tien leden van de raad uit de vergadering werden geweerd, waardoor zij geen stelling te zijnen gunste hebben kunnen verdedigen;

11.1. Overwegende dat de notulen van de vergadering van 8 september 1997 van het vast bureau als agendapunt vermelden "Vaststellen tuchtverslag ten laste van de Heer L. VAN BOGAERT"; dat er vervolgens wordt in overwogen "dat het tuchtverslag als volgt kan worden vastgesteld"; dat die vaststelling wordt voorafgegaan door de overweging "Na gehoord te hebben Mevr. C. DE KEERSMAEKER - Wnd. Voorzitter - die voor zichzelf duidelijk wenst te stellen dat het hier enkel gaat om een vaststelling - in de betekenis van 'lezing' van een tuchtverslag en niet om een goedkeuring van een tuchtverslag"; dat verzoeker dus ten onrechte beweert dat de leden van het vast bureau het tuchtverslag alleen maar hebben "gelezen", niet "goedgekeurd", dat enkel de wnd. voorzitter van dat bureau dat "voor zichzelf" heeft gesteld; dat de wnd. voorzitter overigens, noch voor zichzelf noch voor anderen, duidelijk maakt wat de "lezing" van een tuchtverslag onderscheidt van de "goedkeuring" van zulk een verslag; dat in zijn verzoekschrift verzoeker de betekenis van het woord "lezing" blijkbaar pretendeert te preciseren waar hij schrijft "dat er hoogstens van een kennisname sprake kon zijn"; dat men zich tevergeefs afvraagt waarom het vast bureau speciaal moest bijeenkomen om alleen maar kennis te nemen - "hoogstens" kennis te nemen - van een tuchtverslag, waarom het desalniettemin als agendapunt van zijn bijeenkomst het "vaststellen" van een tuchtverslag opgaf, waarom het niet vermeldde van wie het tuchtverslag waarvan het "hoogstens" kennis nam, dan wel uitging;

Overwegende dat het enige bewijs dat verzoeker van "intimidatie" van de betrokken raadsleden beweert te leveren, een brief van "28 november 1996" (lees : 1997) van raadslid C. DE KEERSMAEKER voornoemd zou moeten zijn; dat in die brief dat raadslid woorden in de mond van een mederaadslid, A. JANSSENS, legt die deze met een schriftelijke verklaring van 27 januari 1998 ontkent uitgesproken te hebben; dat haar brief ongeloofwaardig voorkomt;

Overwegende dat indien de derde verwerende partij aan de betrokken raadsleden een "drogreden" zou hebben voorgehouden om hen ertoe te brengen niet deel te nemen aan de beraadslaging en de stemming over de tucht-vordering, er onder omstandigheden van misleiding sprake zou kunnen zijn; dat het risico dat omwille van het onpartijdigheidsbeginsel de deelname van de leden van het bureau onwettig zou zijn bevonden, reëel was;

Overwegende voor het overige dat de Raad zich kan aansluiten bij de overwegingen van het besluit van de eerste verwerende partij;

11.2. Overwegende dat het middel niet ernstig is;

12. Overwegende dat als achtste middel verzoeker schending aanvoert van de formele-motiveringswet van 29 juli 1991;

12.1. Overwegende dat wie zeven annulatiemiddelen vermag aan te voeren tegen een beslissing, bezwaarlijk daar een achtste kan aan toevoegen dat rechtens alleen kan inhouden dat bij gebrek aan deugdelijke formele motivering hij zich niet met kennis van zaken heeft kunnen verweren tegen die beslissing; dat in zoverre de uiteenzetting van het middel iets anders of meer inhoudt, zij uiteraard rechtens niet relevant is;

12.2. Overwegende dat het middel iedere ernst mist;

13. Overwegende dat bij gebrek aan ernstige annulatiemiddelen de vordering moet worden afgewezen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op eenentwintig april 1900 negenennegentig, door :

de H.	J. BORRET,	voorzitter,
Mevr.	S. VAN AELST,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN AELST.

J. BORRET.